

Αριθμός 2558/2020

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 23 Ιανουαρίου 2019, με την εξής σύνθεση: Ε. Σάρπ, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος, Α. Γαλενιανού-Χαλκιαδάκη, Α. Σδράκα, Σύμβουλοι, Ειρ. Σταυρουλάκη, Ν. Σεκέρογλου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Ζυγουρίτσα.

Για να δικάσει την από 3 Νοεμβρίου 2016 αίτηση:

της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΑΕΡΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» («ΕΠΑ Θεσσαλίας Α.Ε.») και τον διακριτικό τίτλο «ΑΕΡΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ - THESSALIA GAS», που εδρεύει στη Λάρισα (Φαρσάλων 219), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Σπυρίδωνα Ανδρίτσο (Α.Μ. 33392), που τον διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο,

κατά της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που εδρεύει στην Αθήνα (Κότσικα 1^Α), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Νικόλαο Τέλλη (Α.Μ. 2717 Δ.Σ. Θεσσαλονίκης), που τον διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο και ο οποίος κατέθεσε δήλωση, σύμφωνα με το άρθρο 26 του ν. 4509/2017, περί μη εμφανίσεώς του.

Με την αίτηση αυτή η αιτούσα εταιρεία ζητεί, σύμφωνα με το άρθρο 34Α παρ. 2 του π.δ. 18/1989, να συζητηθεί στο ακροατήριό του Δικαστηρίου η από 12 Ιανουαρίου 2016 αίτησή της, με την οποία επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθ. 4210/2015 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, η οποία απορρίφθηκε με την υπ' αριθ. 1310/2016 απόφαση του Τμήματος σε συμβούλιο.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του εισηγητή,

./.

Παρέδρου Ν. Σεκέρογλου.

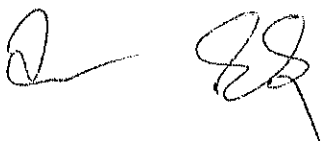
Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της αιτούσης εταιρείας, ο οποίος δήλωσε αλλαγή επωνυμίας της εταιρείας σε «ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΑΕΡΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και διακριτικό τίτλο «ΕΔΑ ΘΕΣΣ», ως καθολικής διαδόχου, κατόπιν συγχωνεύσεως με απορρόφηση, και στη συνέχεια ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση του άρθρου 34Α παρ. 2 του π.δ/τος 18/1989 (Α' 8), για την άσκηση της οποίας έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 1059095/2016 διπλότυπο είσπραξης, τύπου Α, σειράς Θ, Δ.Ο.Υ. Β' Λάρισας) ζητείται η επ' ακροατηρίω συζήτηση της από 12.1.2016 αιτήσεως αναιρέσεως της αιτούσης εταιρείας (αριθμ. καταθ. 720/2016), η οποία απορρίφθηκε με την 1310/2016 εν συμβουλίω εκδοθείσα απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Με την απορριφθείσα αίτηση ζητείτο η ανάρτηση της (μετ' ανάρτηση εκδοθείσας) 4210/2015 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε εν μέρει προσφυγή της ήδη αναιρεσείουσας εταιρείας κατά του σκέλους της 516/ΜΙ/2011 απόφασης της Ολομέλειας της Επιτροπής Ανταγωνισμού περί επιβολής σε βάρος της προστίμου, ύψους 201.201,28 ευρώ, κατ' εφαρμογή των άρθρων 2 και 9 του ν. 703/1977, για καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης της στην αγορά και περιορίσθηκε το πρόστιμο σε 168.805,88 ευρώ. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε μετά από την απόφαση 2075/2014 του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία αναιρέθηκε η 2742/2012 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

./.

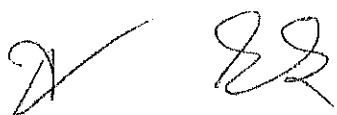

2. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση του άρθρου 34Α παρ. 2 του π.δ/τος 18/1989 έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και εν γένει παραδεκτός. Έπαυσε, ως εκ τούτου, να ισχύει η, κατά τα ανωτέρω, εν συμβουλίω εκδοθείσα απόφαση (1310/2016), με αποτέλεσμα να καθίσταται εκ νέου εξεταστέα η ασκηθείσα κατά της 4210/2015 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών αίτηση αναιρέσεως, για την οποία έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (1401390-4/2016 ειδικά γραμμάτια παραβόλου Α' σειράς).

3. Επειδή, κατά την έννοια των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ/τος 18/1989, όπως ισχύουν μετά τη διαδοχική αντικατάστασή τους με τα άρθρα 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Α' 213) και 15 παρ. 2 του ν. 4446/2016 (Α' 240), επί διαφοράς, το χρηματικό αντικείμενο της οποίας υπερβαίνει το προβλεπόμενο εκ του νόμου όριο (40.000 €), ο αναιρεσειών βαρύνεται, επί ποινή ολικού ή μερικού απαραδέκτου της αιτήσεώς του, να τεκμηριώσει με ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιλαμβάνει στο εισαγωγικό δικόγραφο ότι με καθένα από τους προβαλλομένους λόγους τίθεται συγκεκριμένο νομικό ζήτημα, ήτοι ζήτημα ερμηνείας διατάξεως νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, που είναι κρίσιμο για την επίλυση της διαφοράς και επί του οποίου είτε δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας είτε οι σχετικές κρίσεις και παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έρχονται σε αντίθεση με μη ανατραπείσα νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου ή, ελλείψει αυτών, προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου, ως τέτοια δε νομολογία νοείται η διαμορφωθείσα επί αυτού τούτου του κρίσιμου νομικού ζητήματος και όχι επί ανάλογου ή παρόμοιου (ΣτΕ 2218-20/2018, 2934-5/2017 κ.ά.). Το, κατά τα ανωτέρω, απαράδεκτο του εισαγωγικού δικογράφου δεν δύναται, εξάλλου, να θεραπευθεί με την προβολή, κατά τρόπο ειδικό και ορισμένο, ισχυρισμών περί θεμελιώσεως του παραδεκτού το πρώτον με δικόγραφο προσθέτων λόγων (ΣτΕ 2358, 1538/2018, 1703/2017, 1405/2017, 3888/2015, 2977/2015, 849/2015 κ.ά.)

ή με υπόμνημα (ΣτΕ 2358/2018, 406/2016, 1487/2016, 2174/2015, 1517/2015, 464/2015 κ.ά.) ή με την κατ' άρθρο 34Α παρ. 2 του π.δ/τος 18/1989 αίτηση, με την οποία ζητείται η επ' ακροατηρίω συζήτηση της υποθέσεως, όπως αυτή έχει οριοθετηθεί μέχρι τη συζήτησή της κατά την εν συμβουλίω διαδικασία (ΣτΕ 2358/2018, 1893-4/2016, 2652-4/2015, 892/2015 κ.ά.).

4. Επειδή, με τον πρώτο λόγο αναίρεσης αποδίδεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, αφενός, εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 2 περιπτ. γ του ν. 703/1977 και, αφετέρου, ελλιπής αιτιολογία, όσον αφορά τη συνδρομή ειδικών συνθηκών που θα δικαιολογούσαν την ύπαρξη καταχρηστικής συμπεριφοράς της αναιρεσείουσας σε γεινιάζουσα αγορά. Ειδικότερα, προβάλλεται ότι το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο «[...] έκρινε εσφαλμένα ότι το άρθρο 2 περ. γ ν. 703/1977 εφαρμόζεται επί καταχρήσεως δεσπόμενης θέσης, η οποία όμως εκδηλώνει τα αποτελέσματά της όχι στην αγορά δραστηριοποίησης της δεσπόμενης επιχείρησης, αλλά σε μια άλλη διαφορετική ("γεινιάζουσα" ή "παραπλήσια") στην οποία η δεσπόμενη επιχείρηση ούτε συμμετέχει ούτε δραστηριοποιείται ανταγωνιστικά. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του ΔΕΚ (ήδη ΔΕΕ) και τη θέση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η επέκταση της καταχρήσεως σε άλλη αγορά, πλην αυτής που δραστηριοποιείται η δεσπόμενη επιχείρηση, προϋποθέτει τη συνδρομή ειδικών περιστάσεων και την ύπαρξη στενού συνδέσμου μεταξύ των δύο αγορών. Τέτοιος δε στενός σύνδεσμος τεκμηριώνεται ιδίως όταν η δεσπόμενη επιχείρηση αντλεί ορισμένο οικονομικό όφελος από τη συναφή αγορά ή επιχειρεί να διεισδύσει η ίδια σε αυτή. Τέτοια περιστατικά δεν περιλαμβάνονται στο αποδεικτικό πόρισμα της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. [...] Ο παρόν λόγος αναίρεσεως ασκείται παραδεκτά, κατά την παρ. 3 του άρθρου 53 ΠΔ 18/1989, καθώς τα νομικά ζητήματα που τίθενται και ιδίως οι ειδικότερες προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 2 ν. 703/1977 σε παραπλήσια ή γεινιάζουσα αγορά της καταγγελλόμενης επιχείρησης δεν

δεν έχουν απασχολήσει το Συμβούλιο της Επικρατείας». Με τον ανωτέρω λόγο αναίρεσης δεν αμφισβητείται κατ' ουσίαν η ορθότητα της ερμηνευτικής κρίσης της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης (βλ. σελίδα 29 αυτής), σύμφωνα με την οποία η διάταξη του άρθρου 2 περιπτ. γ του ν. 703/1977 δεν προϋποθέτει τη δραστηριοποίηση της δεσπόζουσας επιχείρησης στη δευτερογενή/γειτονική σχετική αγορά στην οποία λαμβάνει χώρα η διακριτική μεταχείριση, και, περαιτέρω, απορρίφθηκε ως νόμω αβάσιμος ο ισχυρισμός της προσφυγής ότι για την εφαρμογή του άρθρου 2 του ν. 703/1977 η επιχείρηση με τη δεσπόζουσα θέση πρέπει να βρίσκεται σε ανταγωνιστική θέση με τις λοιπές. Πράγματι, η ίδια η αναιρεσείουσα δέχεται και προβάλλει ότι (σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου της ΕΕ και τη θέση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής) νοείται κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης σε άλλη αγορά από εκείνη στην οποία δραστηριοποιείται η δεσπόζουσα επιχείρηση. Η αιτίαση που διατυπώνει με τον παραπάνω λόγο είναι ότι τέτοια κατάχρηση προϋποθέτει, όμως, συνδρομή ειδικών περιστάσεων και ύπαρξη στενού συνδέσμου μεταξύ των δύο αγορών, στοιχεία τα οποία δεν τεκμηριώνονται, εν προκειμένω, κατά την αναιρεσείουσα, στην προσβαλλόμενη απόφαση. Ωστόσο, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει ρητή ερμηνευτική κρίση για το ως άνω τιθέμενο νομικό ζήτημα ερμηνείας του άρθρου 2 του ν. 703/1977 ούτε άλλωστε η αναιρεσείουσα αναφέρεται, κατά τρόπο αρκούντως ειδικό και ορισμένο, σε σαφώς συναγόμενη από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση (και αντίθετη με τα προβαλλόμενα στο αναιρετήριο) ερμηνεία του δικάσαντος Εφετείου, ενόψει αντίστοιχου λόγου προσφυγής, κατά σχετικής κρίσης που εξέφερε η Επιτροπή Ανταγωνισμού με την επίδικη πράξη της. Συνεπώς, ο παραπάνω ισχυρισμός προς θεμελίωση του παραδεκτού, ενόψει του άρθρου 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, δεν (προκύπτει ότι) αφορά σε ορισμένο ζήτημα ερμηνείας κανόνα δικαίου (του άρθρου 2 περ. γ του ν. 703/1977), το οποίο κρίθηκε από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και, δη, κατά τρόπο που αμφισβητείται με

τον ανωτέρω λόγο αναίρεσης. Συνακόλουθα, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με τα γενόμενα ερμηνευτικώς δεκτά στη σκέψη 2.

5. Επειδή, ο δεύτερος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο αποδίδονται διάφορες πλημμέλειες στην αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν συνοδεύεται από ειδικό και συγκεκριμένο ισχυρισμό με το περιεχόμενο που προβλέπει η προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989. Κατά συνέπεια, και ο λόγος αυτός είναι απορριπτός ως απαράδεκτος, βάσει της διάταξης αυτής.

6. Επειδή, τούτων έπεται ότι όλοι οι προβαλλόμενοι με το δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως λόγοι προβάλλονται απαραδέκτως. Εξάλλου, οι προβαλλόμενοι με το από 16.2.2017 δικόγραφο πρόσθετοι λόγοι πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι, προεχόντως διότι, εν όψει των προϋποθέσεων για την παραδεκτή άσκηση αιτήσεως αναιρέσεως, τις οποίες θέτει το άρθρο 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, δεν είναι κατ' αρχήν επιτρεπτή, υπό την ισχύ της, η προβολή προσθέτων λόγων αναιρέσεως και η κατάθεση σχετικού δικογράφου (πρβλ. ΣτΕ 167-169/2017 επτ.).

Διὰ ταύτα

Δέχεται την αίτηση συζητήσεως στο ακροατήριο.

Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου που καταβλήθηκε για την αίτηση συζητήσεως στο ακροατήριο και για την αίτηση αναιρέσεως.

Επιβάλλει στην αναιρεσείουσα εταιρεία τη δικαστική δαπάνη του Ελληνικού Δημοσίου, η οποία ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

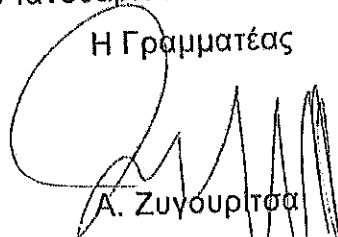
Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 30 Ιανουαρίου 2019

Η Πρόεδρος του Β' Τμήματος

Ε. Σάρπ

Η Γραμματέας

Α. Ζυγούριτσα

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 9ης

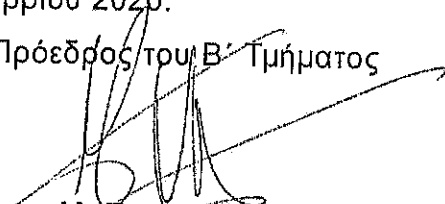
Αριθμός 2558/2020

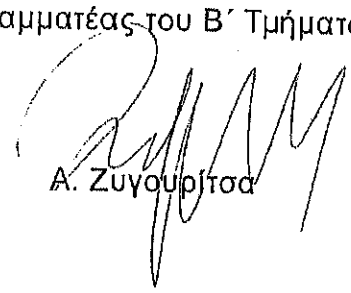
-7-

Δεκεμβρίου 2020.

Ο Πρόεδρος του Β' Τμήματος

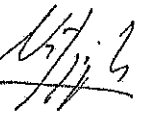
Η Γραμματέας του Β' Τμήματος

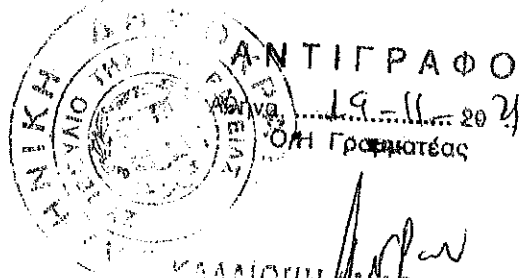

Μ. Πικραμένος

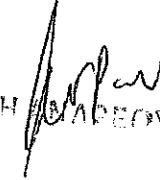

Α. Ζυγούρτσα

Οικονομική

11.11.2021

ΚΑΛΙΩΤΗ ΠΑΡΕΩΝ

